

<http://www.luju.ro/fanariotul-de-la-cjue-michal-bobek-avocatul-general-de-la-cjue-vrea-desfiintar-ea-siij-dreptul-ue-se-opune-infiintarii-unei-sectii-de-parchet-specifice-cu-competenta-exclusiva-pentru-infractiunile-magistratilor-daca-infiintarea-nu-este-justificata-de-motiv>

FANARIOTUL DE LA CJUE – Michal Bobek, avocatul general de la CJUE, vrea desfiintarea SIIJ: „Dreptul UE se opune infiintarii unei sectii de parchet specifice cu competenta exclusiva pentru infractiunile magistratilor, daca infiintarea nu este justificata de motive reale si suficient de importante si daca ea nu e insotita de garantii suficiente pentru a inlatura riscul de influenta politica”. Bobek nu sufla o vorba despre abuzurile DNA care au impus crearea SIIJ

Scris de Valentin BUSUIOC | Data: 23.09.2020 14:34

Avocatul general de la Curtea de Justitie a Uniunii Europene, Michal Bobek (foto 1), vrea distrugerea Sectiei pentru investigarea infractiunilor din justitie (SIIJ). Ideea a fost exprimata in concluziile depuse de Bobek in fata completului CJUE care se va pronunta in legatura cu necesitatea existentei SIIJ, potrivit comunicatului emis de curtea de la Strasbourg miercuri, 23 septembrie 2020.

Stupefiantele motive invocate de catre Bobek se refera la pretinsa inexistenta a motivelor reale si suficient de importante pentru crearea sectiei speciale, precum si la lipsa de garantii suficiente pentru a inlatura orice risc de influenta politica asupra SIIJ. **Totusi, juristul nu sufla un cuvnt despre teroarea catuselor cu care Directia Nationala Anticoruptie a impanzit intreaga Romania, distrugand destinele a nenumarati oameni, si nici despre faptul ca anterior infiintarii SIIJ, dosarele vizandu-i pe judecatori si procurori erau instrumentati de catre DNA, total netransparent si adesea ca un mod de santaj asupra magistratilor care nu erau pe placul**

parchetului anticoruptie. In total contrast, SIIJ a fost creata dupa ample dezbateri parlamentare, transmise in direct, la care au participat reprezentanti ai ONG-urilor de traditie din sistemul judiciar (UNJR si AMR). Mai mult: spre deosebire de opacitatea in care functiona vechea sectie din DNA, actuala SIIJ trebuie sa prezinte anual un raport de activitate in fata Consiliului Superior al Magistraturii. Niciunul dintre aceste garantii de independenta si de transparenta nu a fost mentionat de catre Michal Bobek.

Revenind la dosarul aflat pe rolul CJUE, trebuie sa spunem ca acesta a aparut ca urmare a delatiunilor depuse de celebrele ONG-uri #rezistente Asociatia Forumul Judecatorilor din Romania si Asociatia Miscarea pentru Apararea Statutului Procurorilor, fondate de catre **judecatorul Dragos Calin, de la Curtea de Apel Bucuresti**, respectiv de catre **procuroarele Alexandra Lancranjan (DNA – foto 2 stanga) si Antonia Diaconu (DIICOT – foto 2 dreapta)**. Pe scurt: avocatul general de la CJUE a plecat urechea doar la agitpropul hashtagistilor, neluand in considerare punctele de vedere pertinente transmise de catre CSM in favoarea sectiei speciale. De altfel, amintim ca in ianuarie Lumea Justitiei a scris despre frapanta inegalitate de tratament cu care CJUE a tratat CSM si asociatiile de activisti de mai sus: doar 20 de minute pentru pledoaria CSM (institutia care a pus concluzii in favoarea SIIJ) si doua ore pentru FJR si AMASP ([click aici](#) si [aici pentru a citi](#)).

Bobek nu poate dormi de grija lui Netejoru si a raspunderii magistratilor

Alte probleme cu privire la care avocatul general Michal Bobek s-a rastit la Romania au vizat reinvestirea judecatorului Lucian Netejoru in functia de inspector-sef al Inspectiei Judiciare, precum si modificarea legislatiei, astfel incat raspunderea materiala a judecatorilor (si a procurorilor, chiar daca Bobek nu ii mentioneaza si pe ei) sa poata fi implementata in mod real, iar nu sa ramana optionala, ca in vechea legislatie. Pe scurt: amintim ca in forma Legii nr. 303/2004 privind statutul judecatorilor si procurorilor dinainte de octombrie 2018 statul **putea sa** se indrepte cu actiune in regres in fata magistratilor gasiti vinovati pentru savarsirea unor abuzuri, in timp ce in noua reglementare statul **este obligat sa** faca acest lucru.

Inainte de a va lasa sa cititi comunicatul CJUE de miercuri, mentionam ca ori de cate ori apare sintagma „dreptul Uniunii”, ea se refera in principal la art. 47 par. 2 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, la art. 19 alin. 1 par. 2 din Tratatul Uniunii Europene, dar si la art. 2 TUE.

lata mai intai textul acestora:

- **articolul 47, paragraful 2 din Carta UE:** „Orice persoana are dreptul la un proces echitabil, public si intr-un termen rezonabil, in fata unei instante judecatoresti independente si impartiale, constituita in prealabil prin lege. Orice persoana are posibilitatea de a fi consiliata, aparata si reprezentata”;

- **art. 2 TUE:** „Uniunea se intemeiaza pe valorile respectarii demnitatii umane, libertatii, democratiei, egalitatii, statului de drept, precum si pe respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care apartin minoritatilor. Aceste valori sunt comune statelor membre intr-o societate caracterizata prin pluralism, nediscriminare, toleranta, justitie, solidaritate si egalitate intre femei si barbati”;

- **art. 19 alin. 1 par. 2 TUE:** „Curtea de Justitie a Uniunii Europene cuprinde Curtea de Justitie, Tribunalul si tribunale specializate. Aceasta asigura respectarea dreptului in interpretarea si aplicarea tratatelor”.

Redam comunicatul CJUE privind concluziile avocatului general (vezi facsimil):

„Potrivit avocatului general Bobek, numirea interimara a sefului Inspectiei Judiciare si normele nationale privind infiintarea unei sectii de parchet specifice cu competenta exclusiva pentru investigarea infractiunilor savarsite de magistrati sunt contrare dreptului Uniunii

Dreptul Uniunii nu se opune unor dispozitii nationale referitoare la raspunderea statului pentru erorile judiciare si la actiunea in regres formulata de stat impotriva judecatorului vizat in caz de rea-credinta sau de grava neglijenta a acestuia, cu conditia ca aceste proceduri sa ofere suficiente garantii

In vederea ameliorarii independentei si eficientei sistemului judiciar si in cadrul negocierilor pentru aderarea la Uniunea Europeana, Romania a adoptat legile generic denumite 'ale justitiei'. Prin Decizia 2006/928/CE, Comisia a instituit un 'mecanism de cooperare si de verificare' (denumit in continuare 'MCV'), in cadrul caruia aceasta raporteaza periodic progresul realizat de Romania in ceea ce priveste independenta si buna functionare a sistemului judiciar. Intre luna septembrie a anului 2018 si luna martie a anului 2019, Guvernul Romaniei a adoptat cinci ordonante de urgenta care au modificat legile justitiei si au adaugat noi dispozitii la acestea. Unele dintre aceste modificari au fost evaluate negativ in rapoartele MCV din 2018 si din 2019.

In acest context, mai multe instante judecatoresti din Romania au adresat Curtii intrebari prin care i-au solicitat sa stabileasca caracterul, valoarea juridica si efectele MCV si ale rapoartelor periodice adoptate in temeiul acestuia. De asemenea, se solicita Curtii sa stabileasca daca recomandările cuprinse in rapoartele Comisiei sunt obligatorii

pentru autoritatile romane.

In plus, sunt vizate trei aspecte institutionale ale acestei reforme: numirea interimara a sefului Inspectiei Judiciare, infiintarea in cadrul Ministerului Public a unei sectii specifice insarcinate cu investigarea infractiunilor din justitie, precum si modificarea dispozitiilor privind raspunderea materiala a judecatorilor. Se solicita Curtii sa stabileasca compatibilitatea acestora cu principiile statului de drept, protectiei juridictionale efective si independentei justitiei, prevazute intr-o serie de dispozitii de drept al Uniunii.

In Concluziile prezentate astazi, avocatul general Michal Bobek propune Curtii, in primul rand, sa declare ca Decizia de stabilire a unui mecanism de cooperare si de verificare constituie un act adoptat de o institutie a Uniunii, a fost adoptata in mod valabil in temeiul Tratatului de aderare si este obligatorie din punct de vedere juridic pentru Romania. Rapoartele periodice adoptate de Comisie in temeiul acesteia nu sunt insa obligatorii din punct de vedere juridic, dar trebuie luate in considerare in mod corespunzator de acest stat membru.

Avocatul general aminteste, mai intai, ca Decizia MCV constituie o decizie in sensul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE (potrivit caruia decizia este obligatorie in toate elementele sale, iar in cazul in care se indica destinatarii, decizia este obligatorie numai pentru acestia), care a fost adoptata de Comisie in temeiul Actului de aderare si ca ea este obligatorie in toate elementele sale pentru destinatarii acesteia. Potrivit articolului 4 din Decizia MCV, ea se adreseaza statelor membre. Chiar daca la momentul adoptarii acestei decizii Romania nu era inca un stat membru, caracterul obligatoriu al actelor Uniunii adoptate inainte de aderare decurge din articolul 2 din Actul de aderare, care prevede ca, de la data aderarii, actele adoptate de institutii inainte de aderare sunt obligatorii pentru Romania. Consecintele nerespectarii deciziei mentionate, dincolo de posibilitatile de declarare si de sanctionare a unei eventuale neindepliniri a obligatiilor prin intermediul cailor obisnuite ale dreptului Uniunii, pot de asemenea sa aiba consecinte semnificative asupra participarii Romaniei la piata interna, precum si asupra spatiului de libertate, securitate si justitie.

Dupa ce a clarificat criteriile si natura examinarii care decurg din dispozitiile aplicabile ale dreptului Uniunii, avocatul general Michal Bobek propune Curtii, in al doilea rand, sa declare ca dreptul Uniunii se opune unor dispozitii nationale prin care guvernul adopta, prin derogare de la normele juridice aplicabile in mod normal, un sistem pentru numirea interimara in posturile de conducere ale organului insarcinat cu efectuarea cercetarilor disciplinare in cadrul puterii judecatoresti al carui efect practic este reintegrarea in functie a unei persoane al carei mandat a expirat deja.

Avocatul general aminteste ca dreptul Uniunii nu impune un model specific in ceea ce priveste organizarea sistemelor disciplinare pentru magistrati. Totusi, cerinta de independenta impune ca normele care il reglementeaza sa prezinte garantiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim

disciplinar ca sistem de control politic al continutului deciziilor judiciare.

Avocatul general arata ca Inspectia Judiciara joaca un rol esential in cadrul procedurii disciplinare intrucat efectueaza ancheta preliminara. Un organ insarcinat cu deschiderea procedurilor disciplinare ar trebui cel putin sa demonstreze un anumit grad de independenta operationala si de ancheta.

In aceasta privinta, el arata ca numirea interimara a conducerii Inspectiei Judiciare introdusa printr-o ordonanta de urgenta, fara a consulta organul care trebuie consultat in mod normal cu privire la o astfel de numire, nu este conceputa doar pentru a asigura continuitatea functiei, ci are ca efect practic reintegrarea in functie a unei persoane al carei mandat a expirat deja, prin intermediul unei proceduri diferite de cea instituita de lege. Acest sistem este susceptibil sa dea nastere unor indoieli cu privire la interesul guvernului roman de a numi o anumita persoana in fruntea organului insarcinat cu efectuarea cercetarilor disciplinare impotriva magistratilor. In consecinta, un astfel de sistem nu pare sa cuprinda garantii de natura sa inlature orice indoiala rezonabila cu privire la neutralitatea si la impenetrabilitatea organelor judiciare fata de factorii externi.

Avocatul general Bobek propune Curtii, in al treilea rand, sa declare ca dreptul Uniunii se opune infiintarii unei sectii de parchet specifice cu competenta exclusiva pentru infractiunile savarsite de magistrati daca infiintarea unei astfel de sectii nu este justificata de motive reale si suficiente de importante si daca ea nu este insotita de garantii suficiente pentru a inlatura orice risc de influenta politica asupra functionarii si compunerii sale.

Avocatul general arata ca infiintarea Sectiei pentru investigarea infractiunilor din justitie (denumita in continuare 'SIJ') trebuie sa corespunda unei justificari deosebit de importante, transparente si reale. Odata indeplinit acest criteriu, este in plus imperativ ca compunerea, organizarea si functionarea unei asemenea sectii sa se conformeze unor garantii de natura sa evite riscul unor presiuni exterioare asupra puterii judecatoresti. In sfarsit, imprejurarile particulare legate de infiintarea SIJ, precum si descrierea modului in care acest organ si-a exercitat atributiile sunt de asemenea pertinente pentru identificarea contextului relevant.

In aceasta privinta, avocatul general considera ca este dificil de sustinut ca infiintarea SIJ a fost justificata in mod clar, neechivoc si accesibil. In plus, reglementarea SIJ nu ofera garantii suficiente pentru a inlatura orice risc de influenta politica asupra functionarii si a compunerii sale. Instanțele nationale trebuie sa fie indreptatite sa ia in considerare elemente obiective cu privire la imprejurarile in care a fost infiintata SIJ, precum si functionarea sa practica, cu titlu de elemente susceptibile sa confirme sau sa infirme riscurile unei influente politice. Confirmarea unui asemenea risc poate sa dea nastere unor indoieli legitime in ceea ce priveste independenta judecatorilor, in masura in care compromite impresia de neutralitate a judecatorilor in raport cu interesul cu care sunt sesizati, in special atunci cand este vorba despre cazuri de coruptie. Mai mult, dreptul Uniunii se opune in egala masura infiintarii unei structuri de parchet care nu dispune de un numar suficient de procurori, prin raportare la volumul sau de activitate, asa incat functionarea sa operativa sa conduca cu siguranta la o durata nerezonabila a procedurilor penale, inclusiv cele care ii vizeaza pe judecatori.

Avocatul general Bobek propune Curtii, in al patrulea rand, sa declare ca dreptul Uniunii nu se opune nici unor dispozitii nationale privind raspunderea statului pentru erorile judiciare, nici existentei posibilitatii statului de a formula in mod subsecvent o actiune in regres pentru raspundere civila impotriva judecatorului vizat in caz de rea-credinta sau grava neglijenta a acestuia. Procedurile mentionate trebuie sa ofere insa garantii suficiente pentru a evita ca magistratii sa fie supusi unor presiuni directe sau indirecte susceptibile sa afecteze deciziile lor. Revine instantei nationale sarcina de a aprecia daca aceste conditii sunt indeplinite.

Avocatul general arata ca, potrivit legii nationale (Legea nr. 303/2004 privind statutul judecatorilor si procurorilor), raspunderea statului pentru erorile judiciare este acceptata ca rezultat al unor acte procedurale si in temeiul continutului hotararilor judecatoresti definitive, care includ interpretarea legii si examinarea probelor. Definitia erorii judiciare se caracterizeaza prin trei elemente: (i) actul procesual a fost efectuat cu incalcarea evidenta a dispozitiilor legale de drept material si procesual sau hotararea judecatoreasca definitiva este in mod evident contrara legii sau situatiei de fapt care rezulta din probele administrate in cauza, (ii) un astfel de act procesual sau o astfel de hotarare judecatoreasca definitiva implica o incalcare grava a drepturilor, a libertatilor si a intereselor legitime ale persoanei si (iii) produce o vatamare care nu a putut fi remediata printr-o cale de atac ordinara sau extraordinara.

In opinia avocatului general, o asemenea definitie a erorii judiciare nu este susceptibila sa creeze un risc de presiuni indirecte asupra puterii judecatoresti. In primul rand, dreptul Uniunii nu se opune ca raspunderea statului sa poata fi angajata pentru prejudiciile cauzate de judecatori in exercitarea functiilor

lor. In al doilea rand, numai erorile evidente par a fi calificate drept erori judiciare in sensul acestei definitii.

Cu toate acestea, indiferent de regimul de raspundere, principiul independentei judecatorilor impune ca normele referitoare la raspunderea civila a judecatorilor prin intermediul posibilitatii statului de a recupera direct despagubirile platite persoanelor prejudiciate sa garanteze ca judecatorii sunt protejati de presiunile susceptibile sa aduca atingere independentei lor de judecata si sa influenteze deciziile acestora. Revine instantei nationale sarcina de a aprecia, in lumina tuturor elementelor relevante de care dispune, daca aceste conditii sunt indeplinite de normele nationale relevante, precum si in aplicarea lor practica.

Mentiune: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justitie. Misiunea avocailor generali este de a propune Curtii, in deplina independenta, o solutie juridica in cauza care le este atribuita. Judecatorii Curtii urmeaza sa delibereze in aceasta cauza. Hotararea va fi pronuntata la o data ulterioara”.

Concluziile avocatului general în cauzele conexe C-83/19, C-127/19 și C-195/19, în cauza C-291/19, în cauza C-355/19 și în cauza C-397/19 Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții/Inspekția Judiciară și alții, C-355/19 Asociația « Forumul Judecătorilor din România » și Asociația « Mișcarea Pentru Apărarea Statutului Procurorilor » și OL/Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Procurorul General al României și C-397/19 AX/Statul Român - Ministerul Finanțelor Publice

Presă și informare

Potrivit avocatului general Bobek, numirea interimară a șefului Inspekției Judiciare și normele naționale privind înființarea unei secții de parchet specifice cu competență exclusivă pentru investigarea infracțiunilor săvârșite de magistrați sunt contrare dreptului Uniunii

Dreptul Uniunii nu se opune unor dispoziții naționale referitoare la răspunderea statului pentru erorile judiciare și la acțiunea în regres formulată de stat împotriva judecătorului vizat în caz de rea-credință sau de gravă neglijență a acestuia, cu condiția ca aceste proceduri să ofere suficiente garanții

În vederea ameliorării independenței și eficienței sistemului judiciar și în cadrul negocierilor pentru aderarea la Uniunea Europeană, România a adoptat legile generice denumite „ale justiției”¹. Prin Decizia 2006/928/CE, Comisia a instituit un „mecanism de cooperare și de verificare” (denumit în continuare „MCV”), în cadrul căruia aceasta raportează periodic progresul realizat de România în ceea ce privește independența și buna funcționare a sistemului judiciar. Între luna septembrie a anului 2018 și luna martie a anului 2019, Guvernul României a adoptat cinci ordonanțe de urgență care au modificat legile justiției și au adăugat noi dispoziții la acestea. Unele dintre aceste modificări au fost evaluate negativ în rapoartele MCV din 2018 și din 2019.

În acest context, mai multe instanțe judecătorești din România au adresat Curții întrebări prin care i-au solicitat să stabilească caracterul, valoarea juridică și efectele MCV și ale rapoartelor periodice adoptate în temeiul acestuia. De asemenea, se solicită Curții să stabilească dacă recomandările cuprinse în rapoartele Comisiei sunt obligatorii pentru autoritățile române.

În plus, sunt vizate trei aspecte instituționale ale acestei reforme: numirea interimară a șefului Inspekției Judiciare, înființarea în cadrul Ministerului Public a unei secții specifice însărcinate cu investigarea infracțiunilor din justiție, precum și modificarea dispozițiilor privind răspunderea materială a judecătorilor. Se solicită Curții să stabilească compatibilitatea acestora cu principiile statului de drept, protecției jurisdicționale efective și independenței justiției, prevăzute într-o serie de dispoziții de drept al Uniunii².

În Concluziile prezentate astăzi, avocatul general Michal Bobek propune Curții, în primul rând, să declare că **Decizia de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare constituie un act adoptat de o instituție a Uniunii, a fost adoptată în mod valabil în temeiul Tratatului de aderare și este obligatorie din punct de vedere juridic pentru România. Rapoartele periodice adoptate de Comisie în temeiul acesteia nu sunt însă obligatorii din punct de vedere juridic, dar trebuie luate în considerare în mod corespunzător de acest stat membru.**

¹ Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

² În special la articolul 2 TUE, la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și la articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

Avocatul general amintește, mai întâi, că Decizia MCV constituie o decizie în sensul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE³ care a fost adoptată de Comisie în temeiul Actului de aderare și că ea este obligatorie în toate elementele sale pentru destinatarii acesteia. Potrivit articolului 4 din Decizia MCV, ea se adresează statelor membre. Chiar dacă la momentul adoptării acestei decizii România nu era încă un stat membru, caracterul obligatoriu al actelor Uniunii adoptate înainte de aderare decurge din articolul 2 din Actul de aderare, care prevede că, de la data aderării, actele adoptate de instituții înainte de aderare sunt obligatorii pentru România. Consecințele nerespectării deciziei menționate, dincolo de posibilitățile de declarare și de sancționare a unei eventuale neîndepliniri a obligațiilor prin intermediul căilor obișnuite ale dreptului Uniunii, pot de asemenea să aibă consecințe semnificative asupra participării României la piața internă, precum și asupra spațiului de libertate, securitate și justiție.

Cu toate acestea, avocatul general Bobek arată că rapoartele întocmite de Comisie nu sunt obligatorii, iar instanțele naționale nu se pot baza pe recomandările cuprinse în rapoartele MCV pentru a înlătura aplicarea prevederilor legislației naționale pe care le consideră contrare unor astfel de recomandări. România are dreptul de a-și concepe după cum consideră de cuviință instituțiile și procedurile naționale, însă trebuie să demonstreze modul în care acestea contribuie la realizarea obiectivelor de referință cuprinse în Decizia MCV.

După ce a clarificat caracterul și efectele juridice ale MCV, avocatul general Bobek conchide că aplicabilitatea cartei, inclusiv a articolului 47 din aceasta, este atrasă de Decizia MCV. Chiar dacă articolul 19 alineatul (1) TUE ar fi în egală măsură aplicabil, avocatul general explică, cu câteva sugestii prudente, motivul pentru care a întemeia examinarea acestor cauze exclusiv pe articolul 19 alineatul (1) TUE ar putea să nu fie neapărat cea mai bună abordare.

După ce a clarificat criteriile și natura examinării care decurg din dispozițiile aplicabile ale dreptului Uniunii, avocatul general Michal Bobek propune Curții, **în al doilea rând, să declare că dreptul Uniunii⁴ se opune unor dispoziții naționale prin care guvernul adoptă, prin derogare de la normele juridice aplicabile în mod normal, un sistem pentru numirea interimară în posturile de conducere ale organului însărcinat cu efectuarea cercetărilor disciplinare în cadrul puterii judecătorești al cărui efect practic este reintegrarea în funcție a unei persoane al cărei mandat a expirat deja.**

Avocatul general amintește că dreptul Uniunii⁵ nu impune un model specific în ceea ce privește organizarea sistemelor disciplinare pentru magistrați. Totuși, cerința de independență impune ca normele care îl reglementează să prezinte garanțiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim disciplinar ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare.

Avocatul general arată că Inspekția Judiciară joacă un rol esențial în cadrul procedurii disciplinare întrucât efectuează ancheta preliminară. Un organ însărcinat cu deschiderea procedurilor disciplinare ar trebui cel puțin să demonstreze un anumit grad de independență operațională și de anchetă.

În această privință, el arată că numirea interimară a conducerii Inspekției Judiciare introdusă printr-o ordonanță de urgență, fără a consulta organul care trebuie consultat în mod normal cu privire la o astfel de numire, nu este concepută doar pentru a asigura continuitatea funcției, ci are ca efect practic reintegrarea în funcție a unei persoane al cărei mandat a expirat deja, prin intermediul unei proceduri diferite de cea instituită de lege. Acest sistem este susceptibil să dea naștere unor îndoieli cu privire la interesul guvernului român de a numi o anumită persoană în fruntea organului însărcinat cu efectuarea cercetărilor disciplinare împotriva magistraților. În consecință, un astfel de sistem nu pare să cuprindă garanții de natură să înlătore orice îndoială rezonabilă cu privire la neutralitatea și la impenetrabilitatea organelor judiciare față de factorii externi.

³ Potrivit căruia decizia este obligatorie în toate elementele sale, iar în cazul în care se indică destinatarii, decizia este obligatorie numai pentru aceștia.

⁴ Articolul 47 al doilea paragraf din cartă și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

⁵ Articolul 47 al doilea paragraf din cartă și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

Avocatul general Bobek propune Curții, în al treilea rând, să declare că dreptul Uniunii⁶ se opune înființării unei secții de parchet specifice cu competență exclusivă pentru infracțiunile săvârșite de magistrați dacă înființarea unei astfel de secții nu este justificată de motive reale și suficient de importante și dacă ea nu este însoțită de garanții suficiente pentru a înlătura orice risc de influență politică asupra funcționării și compunerii sale.

Avocatul general arată că înființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție (denumită în continuare „SIJ”) trebuie să corespundă unei justificări deosebit de importante, transparente și reale. Odată îndeplinit acest criteriu, este în plus imperativ ca compunerea, organizarea și funcționarea unei asemenea secții să se conformeze unor garanții de natură să evite riscul unor presiuni exterioare asupra puterii judecătorești. În sfârșit, împrejurările particulare legate de înființarea SIJ, precum și descrierea modului în care acest organ și-a exercitat atribuțiile sunt de asemenea pertinente pentru identificarea contextului relevant.

În această privință, avocatul general consideră că este dificil de susținut că înființarea SIJ a fost justificată în mod clar, neechivoc și accesibil. În plus, reglementarea SIJ nu oferă garanții suficiente pentru a înlătura orice risc de influență politică asupra funcționării și a compunerii sale. Instanțele naționale trebuie să fie îndreptățite să ia în considerare elemente obiective cu privire la împrejurările în care a fost înființată SIJ, precum și funcționarea sa practică, cu titlu de elemente susceptibile să confirme sau să infirme riscurile unei influențe politice. Confirmarea unui asemenea risc poate să dea naștere unor îndoieli legitime în ceea ce privește independența judecătorilor, în măsura în care compromite impresia de neutralitate a judecătorilor în raport cu interesul cu care sunt sesizați, în special atunci când este vorba despre cazuri de corupție. Mai mult, dreptul Uniunii se opune în egală măsură înființării unei structuri de parchet care nu dispune de un număr suficient de procurori, prin raportare la volumul său de activitate, așa încât funcționarea sa operativă să conducă cu siguranță la o durată nerezonabilă a procedurilor penale, inclusiv cele care îi vizează pe judecători.

Avocatul general Bobek propune Curții, în al patrulea rând, să declare că dreptul Uniunii⁷ nu se opune nici unor dispoziții naționale privind răspunderea statului pentru erorile judiciare, nici existenței posibilității statului de a formula în mod subsecvent o acțiune în regres pentru răspundere civilă împotriva judecătorului vizat în caz de rea-credință sau gravă neglijență a acestuia. Procedurile menționate trebuie să ofere însă garanții suficiente pentru a evita ca magistrații să fie supuși unor presiuni directe sau indirecte susceptibile să afecteze deciziile lor. Revine instanței naționale sarcina de a aprecia dacă aceste condiții sunt îndeplinite.

Avocatul general arată că, potrivit legii naționale⁸, răspunderea statului pentru erorile judiciare este acceptată ca rezultat al unor acte procedurale și în temeiul conținutului hotărârilor judecătorești definitive, care includ interpretarea legii și examinarea probelor. Definiția erorii judiciare se caracterizează prin trei elemente: (i) actul procesual a fost efectuat cu *încălcarea evidentă* a dispozițiilor legale de drept material și procesual sau hotărârea judecătorească definitivă este *în mod evident contrară* legii sau situației de fapt care rezultă din probele administrate în cauză, (ii) un astfel de act procesual sau o astfel de hotărâre judecătorească definitivă implică o *încălcare gravă* a drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime ale persoanei și (iii) produce o vătămare care *nu a putut fi remediată* printr-o cale de atac ordinară sau extraordinară.

În opinia avocatului general, o asemenea definiție a erorii judiciare nu este susceptibilă să creeze un risc de presiuni indirecte asupra puterii judecătorești. În primul rând, dreptul Uniunii nu se opune ca răspunderea statului să poată fi angajată pentru prejudiciile cauzate de judecători în exercitarea funcțiilor lor. În al doilea rând, numai erorile evidente par a fi calificate drept erori judiciare în sensul acestei definiții.

⁶ Articolul 47 al doilea paragraf din cartă și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

⁷ Articolul 47 al doilea paragraf din cartă și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

⁸ Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Cu toate acestea, indiferent de regimul de răspundere, principiul independenței judecătorilor impune ca normele referitoare la răspunderea civilă a judecătorilor prin intermediul posibilității statului de a recupera direct despăgubirile plătite persoanelor prejudiciate să garanteze că judecătorii sunt protejați de presiunile susceptibile să aducă atingere independenței lor de judecată și să influențeze deciziile acestora. Revine instanței naționale sarcina de a aprecia, în lumina tuturor elementelor relevante de care dispune, dacă aceste condiții sunt îndeplinite de normele naționale relevante, precum și în aplicarea lor practică.

MENȚIUNE: Concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curtea de Justiție. Misiunea avocaților generali este de a propune Curții, în deplină independență, o soluție juridică în cauza care le este atribuită. Judecătorii Curții urmează să delibereze în această cauză. Hotărârea va fi pronunțată la o dată ulterioară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al concluziilor ([cauzele conexate C-83/19, C-127/19 și C-195/19](#), precum și cauzele [C-291/19](#), [C-355/19](#) și [C-397/19](#)) se publică pe site-ul CURIA în ziua lecturii."

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la prezentarea concluziilor sunt disponibile pe [„Europe by Satellite”](#) (+32) 2 2964106